

Славимо ли заиста Видовдан или се тек скривамо иза њега?

Дочекујемо ли га или се тражимо по њему? Позна ли нас ако му се не представимо? Кад се представимо познамо ли себе уопште? Потомци смо славних предака, али шта смо више до пуки потомци? Добили смо небо у завет а оставићемо поњаву убеђени да се, ето, небо попарало и потрошило од силине векова а не од немара потомака који никоме неће бити преци!

Коме да будемо?

Онима бољим од нас који ће знати да Видовдан слави Србина а не Србин – Видовдан!

Овој дивној младости што је безочно лажемо да нисмо могли ни више ни боље јер нам поган није дала, а поган се није заметнула већ смо је призвали да нас надвиси како би животе праметнули у доживотну казну без права на помиловање...

Потомци смо славних предака и то је од нас сасвим довољно, јел да?

Ето нам грла пуна Видовдана а у очима нит вида, нит дана...

Славимо живот вечни кусурајући дане ко да су ситнина бачена пред убогог просјака... Не васкрсава се смрћу но животом!

Може се умрети, а може и уснити у Господу. Може се ридати и нарицати, а може и оплаквати. Наричеш убеђен да је живот све што имаш, а опакујеш знајући да је живот кад га даш за нешто од живота веће.

Није свака суза понорница, нит је свака рупа гроб...

Велим, заборавили смо да Видовдан слави Србина!

Не дочекујемо га, није то намерник у позне сате, но праћед и праунук. Нису бољи од нас страдали за нас да их славим- но да их живимо! Свака пала Српска глава ова је наша на раменима. Свако је поље Косово – свака је окућница Газиместан, сваки је крчаг воде жедноме косцу – Дрим, свака је зора јутрење у Самодрежи...

